

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਨਾਲਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਲਵ(ਪਿਆਰ), ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਜੇਕਰ ਉੱਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲਵ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ। ਲਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਲਿਖੋ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਰਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦੇਹ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਇਥੇ ਬੈਠੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਯੋਗਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਓਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਤਾਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋ। ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਵਾਓਗੇ, ਸਮਝਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਦੇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਕੇ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੁਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੈਰੰਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ, ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਵੇਦ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ।

(ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਦਾ) ਆਰਿਆ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਫਿਰ ਆਰਿਆ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਹੈ? ਆਰਿਆ ਤਾਂ ਆਰਿਆ ਸਮਾਜੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਕਹਿ ਸਕੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁੱਛੇ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੀ ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣੀ ਹੈ ਕਿ ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਸੰਗ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਕੁਸੰਗ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਵੇਦਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕੀਏ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇਤੀ-ਨੇਤੀ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹੋਏ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸਤਿਕ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਨ। ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੇਦ, ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਹਿਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਇਸ ਲਈ ਵਰਲਡ ਦੀ ਰਿਸਟਰੀ ਜਾਗਰਫੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲਾ ਹੈ ਮੁੱਖ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਧਰਮ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲਾ ਵੱਡਾ-ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਤੇ

ਜਿੱਥੇ ਆਉਣਾ - ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੇ ਲਗਾ ਦੇਵੇ। ਟੀਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਹੋਵੇ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਇਹ ਦੋ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੀ ਇਸ ਤੇ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਫ਼ਾਲਤੂ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਪਰਿਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖ਼ਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਸੀ ਸਹਿਜ਼ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਮੁਫ਼ਤ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਠੀਕ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਕੀ ਸਾਡੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਝਟ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ - ਹਾਂ, ਭੁੱਲ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਬੇਲੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੈਠੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਸਿਵਲ ਉਦੋਂ ਬਣਨਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋਗੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਦਿਖਾਓ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਜੇਕਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਝੂਠ, ਪਾਪ, ਗੁੱਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਚਾਰਟ ਦੇਖ ਕੇ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਾਰਟ ਲਿਖੋ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਹਰ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੋਗੇ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਠਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਅਥਾਹ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਬੇਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਦੀ ਹੈ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਫਿਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਉਂ? ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ, ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਇੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਉਠਦੇ - ਬਹਿੰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਹੀ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੋਲਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਲੱਗੇਗਾ। ਕੋਈ ਖੁੱਦ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਇਸਲਈ ਤੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਹੜਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਵ ਮਾਨਾ ਯਾਦ। ਸ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਓਗੇ ਫਿਰ ਸੌਹਰੇ ਘਰ ਜਾਓਗੇ। ਸਗਾਈ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ! ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਤੇ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋਈ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਗਾਈ ਕਦੇ ਟੁੱਟਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਾਲੇ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਲਵ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉੱਨਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਵ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੋ ਕਿ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ

ਪਵਿੱਤਰ ਸਤਿਯੁੱਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗਕੇ ਗੰਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਹਥਿਆਲਾ ਕੈਸਲ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੋਲੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਇੱਕ ਗੱਲ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੁਸਕਿਲ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਹਾਰ ਕੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ-ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਰਾਮ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਖੁੱਦ ਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰੋਗੇ? ਠੱਗੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਓ, ਖੁੱਦ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਲ ਖਾਏਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਠੱਗ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਅਲਫ਼। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਕਾਰਣ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਰੇਇਟੀ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਰਮਣੀਕਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾ ਭਵ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਸੰਦੀ ਵਰੇਇਟੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਬੰਧ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਵਰੇਇਟੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਾਂ ਹਲਕਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਿਕਸ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਸਰਵ ਹੈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਵਿਅਕਤ ਰੂਪਧਾਰੀ ਬਣ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ।
